

ΤΡΕΙΣ ΤΑΛΛΙΠΩΡΟΙ ΤΙΓΡΕΙΣ

ΟΙ ΚΛΑΣΙΚΟΙ

Διεύθυνση
Άρης Μαραγκόπουλος

Επίβλεψη: Άρτεμις Λόη
Μετάφραση: Γιώργος Ρούβαλης
Επιμέλεια/διόρθωση: Στράτος Ιωαννίδης
Εξώφυλλο: MOTIBO A.E.

Τίτλος πρωτοτύπου: *Tres tristes tigres*
© Heirs of GUILLERMO CABRERA INFANTE, 1967
© 2009 Εκδόσεις Τόπος
για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο
ISBN 978-960-6863-18-9

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμία διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Τόπος
Πλαπούτα 2 και Καλλιδρομίου
11473, Αθήνα
Τηλ.: 210 8222835-856
Fax: 210 8222684

Βιβλιοπωλείο
Γενναδίου 6
10678, Αθήνα
Τηλ.: 210 3221580
Fax: 210 3211246

www.toposbooks.gr

Γκιγιέρμο Καμπρέρα Ινφάντε

Τρεις ταλαίπωροι τίγρεις

Μετάφραση
Γιώργος Ρούβαλης

Επιμέλεια
Στράτος Ιωαννίδης

Στη Μίριαμ, στην οποία το βιβλίο αυτό
οφείλει πολύ περισσότερα απ' όσα φαίνεται.

Περιεχόμενα

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΓΛΩΣΣΑ, ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΖΩΗ	11
ΠΡΟΛΟΓΟΣ	31
ΟΙ ΠΡΩΤΑΡΗΔΕΣ	37
ΣΕΣΕΡΙΜΠΟ	103
ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΑΘΡΕΦΤΕΣ	149
ΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ	185
ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΑ	219
Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΤΡΟΤΣΚΙ ΑΝΑΦΕΡΟΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΚΟΥΒΑΝΟΥΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ, ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ – Ή ΠΡΙΝ	239
ΟΡΙΣΜΕΝΕΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ	277
ΜΠΑΧΙΑΔΑ	307
ΕΠΙΛΟΓΟΣ	465

ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΗ

Οι χαρακτήρες, αν και βασισμένοι σε πραγματικά πρόσωπα, εμφανίζονται ως δημιουργήματα μυθοπλασίας. Τα κύρια ονόματα που αναφέρονται στο βιβλίο οφείλουν να θεωρηθούν ως ψευδώνυμα. Τα γεγονότα είναι, κάποιες φορές, παρμένα από την πραγματικότητα, αλλά στο τέλος διαμορφώνονται ως φανταστικά. Οποιαδήποτε ομοιότητα μεταξύ της λογοτεχνίας και της ιστορίας είναι τυχαία.

ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ

Το βιβλίο είναι στα κουβανέζικα. Δηλαδή, γραμμένο στα διάφορα ιδιόλεκτα των ισπανικών που ομιλούνται στην Κούβα και η γραφή δεν είναι παρά μία απόπειρα να πιάσουμε την ανθρώπινη φωνή στον αέρα, όπως θα λέγαμε. Οι διαφορετικές μορφές των κουβανέζικων ενοποιούνται, ή πιστεύω ότι ενοποιούνται, σε μία και μόνη λογοτεχνική γλώσσα. Παρ' όλα αυτά, κυριαρχεί σαν προφορά το ιδιόλεκτο των κατοίκων της Αβάνας και ιδίως εκείνο της νύχτας, το οποίο, όπως σ' όλες τις μεγάλες πόλεις, τείνει να γίνεται μια μυστική γλώσσα. Η ανάπλαση δεν υπήρξε εύκολη και ορισμένες σελίδες πρέπει να ακούγονται μάλλον παρά να διαβάζονται και δεν θα 'ταν κακή ιδέα να τις διαβάσετε δυνατά. Τέλος, θα ήθελα να οικειοποιηθώ την εξής παρατήρηση του Μαρκ Τουέιν:

«Δίνω αυτές τις εξηγήσεις για τον απλό λόγο
ότι χωρίς αυτές πολλοί αναγνώστες θα υπέθεταν
ότι όλα τα πρόσωπα προσπαθούν να μιλήσουν
παρόμοια χωρίς να το καταφέρνουν».

Γκ.Κ.Ι.

«Και προσπάθησε να φανταστεί πώς θα φαινόταν
το φως ενός κεριού όταν είναι σβηστό».

Λιούις Κάρολ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

SHOWTIME! ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΙ. *LADIES AND GENTLEMEN*. Πολύ καλησπέρα σας, κυρίες και κύριοι. *Good evening, ladies and gentlemen*. Η Τροπικάνα, το ΠΙΟ θρυλικό καμπαρέ στον κόσμο... «Tropicana», *the most fabulous night club in the WORLD*... παρουσιάζει ... *presents*... το νέο της θέαμα ... *its new show* ... όπου καλλιτέχνες παναμερικανικής φήμης ... *where performers of continental fame* ... θα αναλάβουν να σας μεταφέρουν στον θαυμαστό.... *they will take you all to the wonderful world* ... και καταπληκτικό ... *of supernatural beauty*... και πανέμορφο κόσμο... *of the Tropics*... των Τροπικών ... Ο Τροπικός για σας, αγαπητοί συμπατριώτες... Ο Τροπικός στην Τροπικάνα! *In the marvelous production of our Rodney the Great*. Στην υπέροχη υπερπαραγωγή του ΜΕΓΑΛΟΥ μας Ροντερίκο Νείρα!... «Going to Brazil»... Με τίτλο, Φεύγω για τη Βραζιλία ... Ταρταρά ταρará, ταρταρά ταρará ταρaréρο ... Μπραζουίλ, τέρα ντιε νόστρα φελιστινιάτε ... *That was Brezill for you, ladies and gentlemen. That is, my very, very particular version of it!* Βραζιλία, κυρίες μου και κύριοι που μ' ακούτε απόψε. Που πάει να πει, η δική μου βερσιόν του Μπραζίλ της Κάρμεν Μιράντα και του Τζόε Καριόκα. Όμως... Βραζιλία, αγαπητό μου κοινό που γεμίζετε αυτό το Κολοσσαίον της ευχαρίστησης και της χαράς και της ευτυχίας! Βραζιλία ακόμα μια φορά και για πάντα, η αιώνια Βραζιλία, αγαπητοί και αξιότιμοι θεατές στη δική μας ρωμαϊκή αγορά του τραγουδιού και του χορού και του έρωτα στο ημίφως! *Ouh, ouh, ouh. My apologies!*... Ευγενικό μου κοινό, κοινό μου ευγενικό, λαέ της Κούβας, της πιο όμορφης χώρας που μάτι ανθρώπου έχει ποτέ αντικρίσει, όπως είπε ο Εξερευνητής Κολόμβος (όχι ο Κολόμβος της Κολόμβος, Καστίγιο και Καμπανάριο, όχι ... Χοχοχό. Αλλά ο Χριστόφορος Κολόμβος, εκείνος με τις караβέλες!). Λαέ, κοινό, αγαπητή ομήγυρη, συγχωρήστε με για λίγο, όσο θα απευθύνομαι στη γλώσσα του Chakespeare, στα English, θα απευθύνομαι, λέω, στην εκλεκτή πελατεία που κατακλύζει όλες τις θέσεις αυτού του εμπορίου του έρωτα και της χαρούμενης ζωής. Θέλω να μιλήσω, αν η παροιμιώδης ευγένεια του εκλεκτού κουβανικού κοινού μου το επιτρέπει, στην ΤΕΡΑΣΤΙΑ αμερικανική πελατεία μας: ιπποτικοί και απαστράπτοντες τουρίστες που επισκέπτονται τη χώρα των *gay senyoritaes and brave caballeros*... *For your exclusive pleasure, ladies and gentlemen our Good Neighbours, you that are now in Cuba, the most beautiful land human eyes have*

ever seen, as Christofry Columbus, The Discoverer, said once, you, hap-py visitors, are once and for all, welcome. WelCOME to Cuba! All of you... be WELLcome! Bienvenidos, as we say in our romantic language, the language of colonizadors and toreros (bullfighters) and very, very, but very (I know what I say) beautiful duennas. I know that you are here to sunbathe and seabathe and sweatbathe, xo... xo xo... My excuses, thousand of apologies for You-There that are freezing in this cold of the rich, that sometimes is the chill of our coolness and the sneeze of our colds: The Air Conditioned I mean. For you as for every-one here, its time to get warm and that will be with our coming show. In fact, to many of you it will mean heat! And I mean, with my apologies to the very, very oldfashioned ladies in the audience, I mean, Heat. And when, ladies and gentlemen, I mean heat is HEAT.

Εκλεκτό μου, ευυπόληπτο και αξιοσεβαστότατό μου κοινό, για σας τώρα μια κατά λέξη μετάφραση. Έλεγα λοιπόν στους Αμερικανούς φίλους μας, στους καλούς γείτονές μας του Βορρά που μας επισκέπονται, έλεγα, κυρίες και κύριοι, κύριοι και κυρίες, κυρίες και δεσποινίδες και... κυριούλνδες, που απ' όλα έχει ο μπαξές απόψε... Έλεγα στους ευγενείς θεατές του Βορρά ότι σύντομα, πολύ σύντομα, σε λίγα δευτερόλεπτα, αυτή η χρυσάργυρη αυλαία που καλύπτει τη λαμπρή σκηνή της Τροπικάνας, του πιο πολυτελούς καμπαρέ στον κόσμο, τους έλεγα ότι το χειμωνιάτικο υπόστεγο κρύο αυτής της καλοκαιρινής τροπικής νύχτας, τροπικός πάγος κάτω από τις κρυστάλλινες αψίδες της Τροπικάνας .. (Ωραίο μου βγήκε, ε; Τέ-λει-ο!), αυτό το κρύο τον πλουσίων του κλιματιζόμενου κλίματός μας, θα λιώσει πολύ σύντομα με τη ζέστη και το πιπέρι του πρώτου μας μεγάλου αποψινού σόου, μόλις ανοίξει αυτή η χρυσάργυρη αυλαία. Προηγουμένως όμως, με την άδεια της ευγενούς ομήγυρης, θα ήθελα να καλωσορίσω μερικούς παλιούς φίλους ετούτου του παλατιού της χαράς... *Ladies and gentlemen tonight we are honored by one famous and lovely and talented guest... The gorgeous, beautious famous film-star, madmuasel Martin Carol! Lights! Lights! Miss Carol, will you please? ... Thank you, thank you so much Miss Carol! As they say in your language, Mercsí bocú!* (όπως ειδατε αγαπητοι μου θεατες μας επισκεπτεται το μεγαλοαστερι της θονης νωραιο υπεροχη Μαρτίν Καρόλ!) *Less beautiful but as rich and as famous is our very good friend and frequent guest of Tropicana, the wealthy and healthy (he is an early-riser) Mr. William Campbell the notorious soup-fortune heir and World champion of indoor golf and indoor tennis (and other not so mentionable indoor sports-xoxoxó), William Campbell, our favorite play-boy! Lights (Thank-you, Mr. Campbell), Lights, Lights! Thanks so much, Mr. Campbell, Thank you*

very much (Αγαπποκαίυπομονετικομουκουβανέζικοκοινο είναι ο Μίστερ Καμπελοδιασπμοσεκατομμυριουχοσκληρονομοσμιαςπεριουσιασσεσουπες). *Is also to-night with us the Great Emperor of the Shriners His Excellency Mr Lincoln Jefferson Bruga. Mr Lincoln Jefferson? Mr Jefferson?* (Είναι ο Μίστερ Λίνκολν Μπρούγα, αυτοκράτωρ των *Shriners*, υπομονετικό μου κοινό). *Thank-YOU, Mr Bruga. Ladies and Gentlemen, with your kind permission...* Κυρίες και κύριοι, Κουβανοί φίλοι μου, ήρθε τώρα η ώρα να παρουσιάσουμε τους εκλεκτούς ντόπιους θαμώνες μας, που με την παραδοσιακή γενναιοδωρία και την τυπική κρεολική ευγένεια, την τόσο δική μας, τόσο κουβανέζικη όσο εκείνοι εκεί οι φοίνικες που φαίνονται στο βάθος και αυτές οι γουαγιαμπέρες, τα κεντητά μας πουκάμισα (με το παπιγιονάκι τους, ε;) που φορούν οι κομψοί Αβανέζοι, με την ίδια πάντα φιλόξενη διάθεση, που επιτρέψατε να συστήσουμε πρώτα τους διεθνείς γείτονές μας. Τώρα, όπως αρμόζει, είναι η σειρά των θεατών μας των πιο διαπρεπών στην κοινωνική, πολιτική και πολιτιστική μας ζωή. Τόπο στα θριαμβευτικά και σοβαρά νιάτα και στα αήττητα νεανικά γηρατειά! Τόπο στο πιο εύθυμο και γοπευτικό κοινό του Σύμπαντος-ΚΟΣΜΟΥ! Φώτα, παρακαλώ; Έτσι, ωραία. Χαιρετίζουμε τη γοπευτικότητα τη *jeune-fille*, όπως λένε οι κοσμογράφοι μας, τη δεσποινίδα Βίβιαν Σμιθ Κορόνα Άλβαρες δελ Ρεάλ, που κλείνει απόψε τα δεκαπέντε της χρόνια και διάλεξε για να τα γιορτάσει το πάντα λαμπερό περιβάλλον του καμπαρέ κάτω από τα αστέρια, απόψε κάτω από τον κρυστάλλινο θόλο του λόγω της κακοκαιρίας και της βροχής. Η Βίβιαν κλείνει τις περιπόθητες, χρυσές δεκαπέντε ανοίξεις, που, αλίμονο για μας πέρασαν εδώ και πολύ καιρό. Μπορούμε όμως να παρηγορηθούμε λέγοντας πως είμαστε δυο φορές δεκαπεντάρηδες. Χρόνια πολλά, Βίβιαν. *Happy, happy birthday!* Ελάτε να τραγουδήσουμε το *happy birthday* στη Βίβιαν. Εμπρός! *Happy birthday to you, happy birthday to you, happy birthday dear Vivian, happy birthday to you!* Τώρα, μια μικρή προσπάθεια και θα το τραγουδήσουμε όλοι, μα όλοι απαξάπαντες άνευ ουδεμιάς εξαίρεσης, μαζί με τους γονείς της Βίβιαν, το ζεύγος Σμιθ Κορόνα Άλβαρες δελ Ρεάλ, που βρίσκονται δίπλα στο αγαπημένο βλαστάρι τους. Εμπρός, παιδιά! *Happy birthday to you, happy birthday to you, happy birthday dear Vivian, happyyyy-birthdaaaayyy too-yyyoouuuu!* Έτσι μπράβο! Λοιπόν, τώρα ας έρθουμε σε πιο σοβαρά θέματα. Έχουμε επίσης την τιμή να συγκαταλέγεται στην εκλεκτή μας πελατεία ο συνταγματάρχης Σιπριάνο Σουάρες Ντάμερα, Μ.Μ., Μ.Ν. και Ρ., εντιμότατος στρατιωτικός και εξαίρετος κύριος, συνοδευόμενος, όπως πάντα, από την ωραία, ευγενική και κομψή σύζυγό του,

Αραμπέλα Λονγκόρια ντε Σουάρες Ντάμερα. Ευτυχισμένη νύχτα για σας, συνταγματάρχα μου, και σ' εσάς επίσης, κυρία μου! Βλέπω προς τα εκεί, ναι, ναι, σ' εκείνο το τραπέζι, τον γερουσιαστή και δημοσιολόγο δόκτορα Βιριάτο Σολαούν, τακτικό θαμώνα σ' αυτόν τον ναό της χαράς, την *Τροπικάνα*. Ο γερουσιαστής με εκλεκτή συντροφιά, όπως πάντα. Από τον κόσμο της τέχνης, έρχεται να κοσμήσει τις νύχτες μας της *Τροπικάνας* η ωραία, κομψή και καλλιεργημένη ποιήτρια Μινέρβα Έρωσ, με σπάνιο χάρισμα απαγγελίας και καθάρια και φίνα φωνή: οι στίχοι γίνονται βελούδινες στροφές με την απαλή και χαϊδευτική της άρθρωση. ΜΙΝΕΡΒΑ! Φως! Φως! ΦΩΣ! (ρε γαμώτο). Μισό λεπτό, φίλε μου, τώρα είναι η σειρά των ωραίων. Αλλά μια στιγμή! Γιατί βρίσκεται εδώ ο μεγάλος φωτογράφος μας των αστέρων. *Yes, the Photographer of the Stars. Not a great astronomer but our friend, the Official Photographer of Cuban Beauties. Let's greet him as he deserves!* Ένα χειροκρότημα για τον Μεγάλο Κόντακ! Λοιπόν, ιδού επιτέλους η Μινέρβα, Μινέρβα Έρωσ για σας αγαπητοί μου φίλοι. Χειροκρότημα. Έτσι μπράβο. Θέλω να σας αναγγείλω ότι από την προσεχή πρώτη του μηνός, η Μινέρβα θα κοσμήσει με τους κλασικούς τρόπους της και το αγαλματένιο παράστημά της και τη φωνή της που είναι η φωνή της κουλτούρας, το τελευταίο σόου της κάθε νύχτας στην *Τροπικάνα*. Εις το επανιδείν, Μινέρβα. Και... επιτυχίες! Όχι, Μινέρβα, εγώ ευχαριστώ εσένα που είσαι η μούσα των τραπεζιών μας. Και τώρα ... *and now* ... κυρίες και κύριοι ... *ladies and gentlemen* ... δύσκολο και απαιτητικό κοινό ... *Discriminatory public* ... Χωρίς μετάφραση .. *without translation* Χωρίς άλλες λέξεις πέρα από τα επιφωνήματά σας και χωρίς άλλους θορύβους πέρα από τα θερμά χειροκροτήματά σας ... *Without words but with your admiration and your applause...* Χωρίς λόγια αλλά με μουσική και ευθυμία και ξεφάντωμα ... *Without words but with music and happiness and joy...* Για σας!... *To you all!* Το πρώτο μας μεγάλο σόου της νύχτας... στην *Τροπικάνα*! *Our first great show of the evening... in Tropicana!* Ανοίγει η αυλαία! *Curtains up!*

ΟΙ ΠΡΩΤΑΡΗΔΕΣ

ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΠΑΜΕ ΠΟΤΕ ΣΕ ΚΑΝΕΝΑΝ ήταν ότι κι εμείς οι δυο επίσης κάναμε τα δικά μας κάτω απ' την νταλικά. Όλα τα άλλα όμως τα είπαμε και όλοι στο χωριό τα 'μαθαν αμέσως κι έρχονταν να μας ρωτήσουν και τα τοιαύτα. Η μαμά ήταν όλο καμάρι και κάθε φορά που κάποιος ερχόταν επίσκεψη στο σπίτι, τον καλούσε μέσα κι έφτιαχνε καφέ και όταν ο καφές σερβιριζόταν, ο επισκέπτης τον κατέβαζε μονοκοπανιά και μετά άφηνε, αργά αργά, το φλιτζάνι, με μεγάλη προσοχή, σαν να 'ταν από τσόφλι αβγού, πάνω στο τραπέζακι, και με κοίταζε με τα μάτια κιόλας να γελάνε, παριστάνοντας όμως πως δεν ήξερε τίποτα, με πολύ αθώα φωνή, κάνοντας την ίδια πάντα ερώτηση: «Για έλα δω, βρε κοριτσάκι μου, και πες μου, τι κάνετε εσείς κάτω απ' την νταλικά;» Εγώ δεν έλεγα τίποτα και τότε η μαμά στεκόταν μπροστά μου και μου σήκωνε το κεφάλι απ' το πιγούνι και μου έλεγε, «Έλα, μωρό μου, πες τι είδες. Πες τα όλα όπως μου τα 'πες εμένα, μην ντρέπεσαι». Εγώ δεν ντρεπόμουνα καθόλου, αλλά δεν έλεγα τίποτα αν δεν ερχόταν να τα πει μαζί μου η Αουρελίτα και τότε έστελναν να φωνάξουν την Αουρελίτα κι αυτή ερχόταν με τη μαμά της και οι δυο μας τα διηγούμασταν όλα χαρτί και καλαμάρι. Το ξέραμε καλά ότι ήμασταν η ατραξιόν της γειτονιάς, όλου του χωριού, πρώτα της γειτονιάς και μετά του χωριού ολόκληρου, κι έτσι βολτάραμε παρέα στο πάρκο, κορδωμένες, χωρίς να κοιτάμε κανέναν, ξέροντας όμως ότι όλος ο κόσμος μας κοιτούσε κι όταν περνούσαμε, ψιθύριζαν διάφορα και μας κοίταζαν με την άκρη του ματιού και τα λοιπά.

Όλη εκείνη τη βδομάδα η μαμά μού έβαζε την καινούργια ποδιά κι εγώ πήγαινα να βρω την Αουρελίτα (που φορούσε τα καινούργια της κι αυτή) και πηγαίναμε βόλτα στην οδό Ρεάλ πριν πέσει το βραδάκι. Κι όλο το χωριό έβγαινε στην πόρτα να μας δει να περνάμε και πότε πότε μας φώναζαν από κάνα σπίτι κι εμείς άντε φτου κι απ' την αρχή το τροπάρι μας. Στο τέλος της βδομάδας όλος ο κόσμος το 'χε μάθει πια και δεν μας καλούσαν ούτε μας ρωτούσαν τίποτα και τότε η Αουρελίτα κι εγώ αρχίσαμε να σκαρφιζόμαστε διάφορα. Κάθε φορά λέγαμε την ιστορία προσθέτοντας κι άλλες λεπτομέρειες και παραλίγο να πούμε ως και τι κάναμε εμείς, όμως η Αουρελίτα κι εγώ πάντα σταματούσαμε στο τσακ και το μόνο πράγμα που δεν είπαμε ποτέ ήταν ότι αυτή κι εγώ κάναμε τα δικά μας όσο κοιτάζαμε. Όταν τελικά η Σιάνα Καμπρέρα

μετακόμισε με την κόρη της την Πέτρα στο Νιοχώρι, έπαψαν να μας ρωτάνε στο χωριό και τότε η Αουρελίτα κι εγώ σπκωθήκαμε και πήγαμε με τα πόδια ως το Νιοχώρι και τα είπαμε όλα σε όλους. Κάθε φορά σκαρφιζόμασταν καινούρια πράγματα και όταν με έβαζαν να ορκιστώ στη μάνα μου εγώ φιλούσα σταυρό και ορκιζόμουνα στη ζωή της μάνας μου, αφού δεν ήξερα πια τι ήταν ψέμα και τι ήταν αλήθεια. Στο Νιοχώρι, αντίθετα μ' αυτό που γινόταν στη γειτονιά μου, οι άντρες ήταν που μας ρωτούσαν περισσότερο και καθόντουσαν στο μαγαζί στο έμπα του χωριού και μας φώναζαν κι ακουμπούσαν τους αγκώνες στον πάγκο του μπαρ και έβαζαν ένα πούρο στο στόμα, χαμογελώντας κι αυτοί με τα μάτια σαν να το 'ξεραν το παραμύθι, έδειχναν όμως να ενδιαφέρονται πολύ και μας λέγανε μετά, αθώα αθώα, με ψιλή φωνή, «Για ελάτε δω, βρε κοριτσάκια». Σταματούσαν τότε όλες οι κουβέντες και μόλο που εκείδά βρισκόμασταν, έπρεπε να πλησιάσουμε πιο κοντά και τότε μας έλεγαν, «Για πείτε μας κάτι, τι κάνετε εσείς κάτω από κείνο το φορτηγό;» Το πιο αστείο της υπόθεσης ήταν πως κάθε φορά που άκουγα την ερώτηση νόμιζα ότι ήθελαν να ρωτήσουν άλλο πράμα, πως ήθελαν να τους πούμε αυτό που κάναμε στην πραγματικότητα η Αουρελίτα κι εγώ κάτω απ' το καμιόνι και πολλές φορές λίγο έλειψε να μου ξεφύγει. Αλλά πάντα η Αουρελίτα κι εγώ διηγιόμασταν την ιστορία μας και ποτέ δεν λέγαμε ότι κι εμείς επίσης κάναμε τα δικά μας κάτω απ' την νταλικά.

Το θέμα ήταν ότι η Αουρελίτα κι εγώ πηγαίναμε σινεμά τις Πέμπτες, γιατί ήταν η μέρα για τις κυρίες, αλλά στην πραγματικότητα δεν πηγαίναμε σινεμά. Η μαμά μου έδινε ένα τάλιρο κι η Αουρελίτα ερχόταν και μ' έπαιρνε νωρίς νωρίς και πηγαίναμε σινεμά κάθε Πέμπτη, γιατί η Πέμπτη ήταν μέρα για τις κυρίες και έτσι εμείς πληρώναμε μονάχα ένα τάλιρο. Στο σινεμά έβαζαν πάντα έργα με τον Χόρχε Νεγρέτε ή με τον Κάρλος Γαρδέλ και τέτοια, κι εμείς βαριόμασταν αμέσως και φεύγαμε από κει και πηγαίναμε βόλτα στο πάρκο των μανάδων και κάναμε μάτι. Ήταν φορές που έπαιζαν κωμωδίες και μας άρεσαν, αλλά τις άλλες φορές, με το που άρχιζε το έργο, εμείς σπκωνόμασταν και φεύγαμε και κρυβόμασταν κάτω απ' την νταλικά. Όταν δεν υπήρχε η νταλικά, τότε κρυβόμασταν στα χόρτα που φύτρωναν στην αλάνα. Από κει ήταν πιο δύσκολο να δούμε, αλλά όταν έλειπε το φορτηγό εκείνοι έκαναν πολύ περισσότερα. Τύχαινε λοιπόν ο αγαπνητικός της Πέτρας, της κόρης της Σιάνας, να 'ρχεται κάθε Πέμπτη. Τέλος πάντων, ερχόταν κάθε Πέμπτη και Κυριακή, αλλά την Κυριακή πήγαιναν βόλτα στο πάρκο και αφού τις Πέμπτες όλος ο κόσμος βρισκόταν στο σινεμά γιατί ήταν η μέρα για τις κυρίες,

αυτοί έμεναν σπíti, κάθονταν στη σάλα και την έβρισκαν. Εμείς δεν πηγαίναμε ποτέ την Κυριακή, αλλά την Πέμπτη παριστάναμε ότι πηγαίναμε στον κινηματογράφο και ερχόμασταν να κοιτάξουμε απ' την πόρτα. Η μάνα της βρισκόταν κι αυτή στο σπíti, αλλά τριγύριζε κάπου στο βάθος και φαίνεται πως καθώς το πάτωμα του σπιτιού ήταν ξύλινο, έτριζε όταν ερχόταν εκείνη και τότε αυτή σηκωνόταν και ξανακαθόταν στη θέση της κι εκείνη ερχόταν και μιλούσε μαζί τους ή έσκυβε στο παράθυρο και κοιτούσε τον δρόμο πάνω κάτω ή κοιτούσε τον ουρανό ή έκανε ότι κοιτούσε τον δρόμο, ή τον ουρανό και ύστερα ξανάμπαινε μέσα κι έμενε εκεί μέσα. Στο διάστημα όμως που η μάνα βρισκόταν στο βάθος του σπιτιού και μέχρι να 'ρθει στη σάλα να μιλήσει μαζί τους ή να κοιτάξει από το παράθυρο, ή να κάνει πως κοιτάει απ' το παράθυρο, εκείνοι άρπαζαν την ευκαιρία κι εμείς τους βλέπαμε μια χαρά, γιατί άφηναν την πόρτα ανοιχτή, παίζοντάς το αθώς περισσότερές.

Πάντα η ιστορία άρχιζε με το ίδιο. Αυτή καθόταν στην κουνιστή πολυθρόνα της κι εκείνος στη δική του, έτσι, δίπλα δίπλα, κι εκείνη πάντα φορούσε κάτι φορέματα σαν καμπάνα, πολύ φαρδιά, και καθόταν ήσυχα ήσυχα στην κουνιστή της καρέκλα, με τα φουστάνια της τα καμπανάτα τα μισοπένθιμα, μιλώντας ή κάνοντας πως μιλάει. Το λοιπόν, άμα η γριά βρισκόταν μέσα, αυτή γυρνούσε το κεφάλι στο πλάι και κοιτούσε και τότε εκείνος έβγαζε το πράμα του κι αυτή άρχιζε να του το πιάνει, να του το πασπατεύει, και χαϊδεύοντάς του το, πρόσεχε μήπως η γριά ερχόταν ή δεν ερχόταν, μετά σηκωνόταν απ' την πολυθρόνα και σήκωνε τη φούστα της και καθόταν πάνω στον άντρα και τότε αυτή άρχιζε να κουνιέται κι ο άντρας άρχιζε να κουνιέται και ξαφνικά αυτή τιναζόταν πάνω και ξανακαθόταν στη θέση της κι αυτός σταύρωνε τα πόδια, έτσι, κατά κει, να μην του φαίνεται τίποτα, γιατί ερχόταν η γριά, και η γριά, εντελώς αγαθή, έσκυβε στο παράθυρο ή κοιτούσε τον δρόμο ή τον ουρανό ή έκανε ότι κοιτούσε τον δρόμο ή τον ουρανό και ξανάμπαινε μέσα κι αυτοί ξανάρχιζαν να χαϊδεύονται, αυτή του έπιανε το πράμα κι αυτός τώρα την μπαλαμούτιαζε κι εκείνη κατέβαζε το κεφάλι και το 'βαζε μέσα στα σκέλια του άντρα και τ' άφηνε εκεί μπόλικη ώρα και μετά το τραβούσε ξαφνικά, γιατί η γριά ξαναρχόταν. Όλη τη νύχτα έτσι την έβγαζαν, η γριά να 'ρχεται και να κοιτάει έξω και αυτός να το παίζει άσχετος και να γελάει με τη γριά και να γελάει κι εκείνη, κι η Πέτρα επίσης να γελάει και να μιλάει δυνατά και η γριά να ξαναβγαίνει στο παράθυρο και να ξαναμπαιίνει μέσα και να χάνεται ώρα πολλή στο βάθος, λέγοντας προσευχές ή κάτι τέτοιο γιατί ήταν πολύ θεοσεβούμενη και πάντα προσευχόταν, ιδίως από τότε που

της πέθανε ο σύζυγος. Τότε εκείνοι ξανάβαζαν μπροστά το νταραβέρι κι εμείς τους κοιτάζαμε από κει, κάτω απ' την νταλίκα και κάναμε κι εμείς τα δικά μας.

Το σκάνδαλο ξέσπασε όταν μια μέρα παραλίγο να μας σκοτώσει η νταλίκα, γιατί ο σοφέρ έβαλε μπρος χωρίς να ξέρει ότι εμείς ήμασταν από κάτω και λίγο έλειψε να μας λιώσει με τις πίσω ρόδες κι εμείς πατήσαμε τις φωνές, μέχρι που βγήκαν όλοι να δούνε τι τρέχει. Εγώ πιστεύω ότι ο σοφέρ δεν ήξερε ότι βρισκόμασταν κάτω απ' το καμιόνι του, αλλά κάποιες φορές σκέφτομαι ότι τελικά ο σοφέρ το ήξερε και πως ήταν ο μόνος που ήξερε ότι εγώ και η Αουρελίτα κάναμε τα δικά μας κάτω από το αμάξι. Το θέμα είναι ότι βγήκαν όλοι απ' τα σπίτια τους και ο σοφέρ μας έβριζε και η Πέτρα μας έβριζε και ο αγαπητικός της Πέτρας μας έβριζε και η μητέρα της Πέτρας, η Σιάνα, αυτή όχι, δεν μας έβρισε, αλλά μας είπε ότι θα το 'λεγε στη μάνα μου και στη μάνα της Αουρελίτας επίσης και τότε ήταν που αποφασίσαμε ότι αν εκείνη, η Σιάνα Καμπρέρα, τα 'λεγε όλα, τότε κι εμείς θα τα λέγαμε όλα. Κι αφού εκείνη τα είπε, τα είπαμε κι εμείς. Η μαμά σίγουρα θα με πλάκωνε στο ξύλο, αλλά όταν εγώ της τα διηγήθηκα έσκασε στα γέλια και είπε πως ήταν ώρα πια να το κάνει και η Πέτρα. Φαίνεται ότι ήθελε να πει πως η Πέτρα ήταν πολύ γριά κι ότι είχε κάπου δέκα χρόνια που ήταν αρραβωνιαστικά του αρραβωνιαστικού της, γιατί αυτό έλεγαν όλοι στη γειτονιά κι αυτό ακριβώς που η μαμά μου είπε ήταν: «Ωραία, φαίνεται πως η Πέτρα αποφάσισε να παντρευτεί πίσω από την εκκλησία». Εγώ ξέρω πως αυτό δεν σημαίνει ότι η Πέτρα θα παντρευόταν από την άλλη μεριά της εκκλησίας, στο βάθος, αλλά πως θέλει να πει άλλο πράγμα, όμως ξέρω πολύ καλά ότι δεν μπορούσα να το πω (όπως δεν μπορούσα να πω τι κάναμε με την Αουρελίτα κάτω απ' το καμιόνι) και ρώτησα τη μαμά: «Μαμά, πώς παντρεύονται πίσω απ' την εκκλησία; Χωρίς τον παπά;» Και η μαμά άρχισε τα χάχανα και είπε: «Ναι, παιδί μου, ακριβώς αυτό, χωρίς τον παπά», και παραλίγο να πέσει ξερή απ' τα γέλια. Τότε ήταν λοιπόν που φώναξε τις γειτόνισσες.

Έτσι έγινε και η Αουρελίτα κι εγώ αρχίσαμε να λέμε τι είχε γίνει και κάθε φορά που ερχόταν κάποιος στο σπίτι το μόνο που έκανε ήταν (πια η μαμά δεν πρόσφερε καφέ) να καλησπερίσει ή να καλημερίσει ανάλογα για να ρωτήσει αμέσως, «Για ελάτε δω, βρε κοριτσάκια. Εσείς τι κάνατε κάτω από την νταλίκα;» Κι εμείς τα λέγαμε και τα ξαναλέγαμε, μέχρι που παραλίγο να πούμε τι κάναμε στ' αλήθεια κάτω απ' την νταλίκα. Τότε όμως η Σιάνα Καμπρέρα και η κόρη της η Πέτρα μετακόμισαν στο Νιοχώρι, που δεν είναι στην πραγματικότητα ούτε νέο ούτε άλλο χωριό, αλλά μια γειτονιά στην άλλη άκρη του

χωριού ακόμη πιο φτωχή, όπου ο κόσμος μένει σε σπίτια με χωμάτινο πάτωμα και σκεπή από φοινικόφυλλα και τέτοια και οι άνθρωποι της γειτονιάς έπαψαν να μας ρωτάνε και η Αουρελίτα κι εγώ αποφασίσαμε να πηγαίνουμε στο Νιοχώρι κάθε μέρα στο σχολασμα, για να μας ρωτάνε: «Για ελάτε εδώ, βρε κοριτσάκια, τι κάνετε εσείς κάτω από την ιταλίκα;»

Στο Νιοχώρι ήταν που μάθαμε πως ο αγαπητικός της Πέτρας δεν ξαναπάτησε στο χωριό τις Πέμπτες ούτε τις Κυριακές και πως μετά ξαναγύρισε στο χωριό μόνο τις Κυριακές για να κάνει βόλτα στο πάρκο και μάθαμε ακόμα πως η Πέτρα δεν έβγαινε πια να πάει πουθενά, γιατί η μάνα της κρατούσε την πόρτα του σπιτιού κλειστή όλη μέρα και κανένας δεν την έβλεπε και η γριά δεν μιλούσε με κανέναν όταν έβγαινε για ψώνια και δεν νταραβεριζόταν με κανέναν όπως παλιά, που όλο επισκέψεις της κάνανε.